

uprawa oraz czy skutki klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokołu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielania ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinie te zamieszcza się w protokole jako wnioski biegłych.

3. Decyzję w sprawie ulg organ finansowy może wydać po uprzednim zasięgnięciu opinii obywatelskiej komisji podatkowej, która nie jest skrepowaną opinią biegłych, jednak w razie odstąpienia od niej powinna to uzasadnić.

§ 39. 1. W przypadku, gdy las został dotknięty klęską żywiołową, powołani przez organ finansowy biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

- 1) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,
- 2) wiek zniszczonego drzewostanu,
- 3) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość ta wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską.

2. Iloczyn, otrzymany z pomnożenia ilości hektarów obszaru leśnego dotkniętego klęską (ust. 1 pkt 1) przez wiek zniszczonego drzewostanu (ust. 1 pkt 2) oraz wyrażoną w stosunku procentowym ilość zniszczonego drzewostanu (ust. 1 pkt 3) i przez normę przychodowości z 1 ha lasów za dany rok podatkowy, wyraża tę kwotę, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak kwota ta przewyższa roczną podstawę opodatkowania, ustaloną dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej od podstawy opodatkowania, ustalonej za rok podatkowy, wysokość nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat 10.

Przykłady:

1. Gospodarstwo rolne składa się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat, na skutek klęski żywiołowej w 1951 r. uległy zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Kwota, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania za 1951 r., wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} \times 60 \text{ zł} = 1080 \text{ zł}$$

2. W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo w 1951 r. zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 80%.

Kwota, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania za 1951 r., wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{80}{100} \times 60 \text{ zł} = 72.000 \text{ zł}$$

Gospodarstwo to zwalnia się zatem od podatku w ciągu 10 lat począwszy od roku, w którym klęska zaszła.

Do art. 14.

§ 40. W przypadku wprowadzenia obowiązku całkowitego lub częściowego uiszczania podatku gruntowego w ziemiopłodach, podatek płatny w ziemiopłodach nie może być uiszczony w gotówce wpłatami dokonanymi przed wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów, o którym mowa w art. 14. Jeżeli wpłaty te przekraczają kwotę podatku płatnego w gotówce, traktuje się je jako nadpłaty, określone w przepisach o zobowiązaniach podatkowych.

§ 41. Tracą moc §§ 2—52 i § 104 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych z dnia 20 czerwca 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258 oraz z 1948 r. Nr 44, poz. 333 i Nr 45, poz. 337).

§ 42. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 30 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad i trybu zaliczania gromad do stref ekonomicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 5 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar całego Państwa dzieli się na 4 strefy ekonomiczne:

1) strefę miejską,

miasta st. Warszawy w odległości do 17 km od jej centrum

„ Łodzi „ „ 15 „ „ „ „

oraz dookoła miast liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców	— w odległości do 12 km. od centrum
„ 100 „ 250 „ „	— „ „ 10 „ „ „
„ 50 „ 100 „ „	— „ „ 8 „ „ „
„ 25 „ 50 „ „	— „ „ 6 „ „ „

2. Do strefy ekonomicznej podmiejskiej zalicza się miasta powiatowe poniżej 10 tys. mieszkańców oraz inne miasta i ośrodki przemysłowe i uzdrowiskowe

od 2 do 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła:

2) strefę podmiejską,

3) strefę wiejską,

4) strefę wiejską oddaloną.

§ 2. 1. Do strefy ekonomicznej miejskiej zalicza się miasta powiatowe powyżej 10 tys. mieszkańców i wszystkie inne miasta powyżej 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła:

miasta st. Warszawy — w odległości ponad 17 km do 32 km od jej centrum

„ Łodzi „ „ 15 „ „ 28 „ „ „ „

oraz dookoła miast i ośrodków przemysłowych i uzdrowiskowych liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców		— w odległości ponad 12 do 24 km od ich centrum	
100	250	10	20
50	100	8	16
25	50	6	12
15	25		do 8
10	15		5
5	10		4

3. Do strefy ekonomicznej wiejskiej zalicza się tereny położone dookoła:

miasta st. Warszawy — w odległości ponad 32 do 50 km od jej centrum

„ Łodzi „ „ 28 „ 45 „ „ „

oraz dookoła miast i ośrodków przemysłowych i uzdrowiskowych liczących:

powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców		— w odległości ponad 24 do 40 km od ich centrum	
100	250	20	35
50	100	16	30
25	50	12	25
15	25	8	20
10	15	5	15
5	10	4	12
2	5		do 10

4. Wszystkie pozostałe tereny zalicza się do strefy wiejskiej oddalanej.

5. Jeżeli miejscowość znajduje się w zasięgu różnych stref ekonomicznych, wówczas zalicza się ją do strefy wyższej.

§ 3. 1. Przy ustalaniu liczby mieszkańców w ośrodkach uzdrowiskowych uwzględnia się liczbę mieszkańców stałych łącznie z kuracjuszami, przebywającymi w ośrodkach uzdrowiskowych w pełnym sezonie.

2. Odległości podane w § 2 ust. 1—3 ustala się według długości dróg bitych i kolei, prowadzących z miasta, uzdrowiska lub osiedla przemysłowego do wsi.

3. Dla dróg o miękkiej nawierzchni przyjmuje się odległość o 50% większą od rzeczywistej.

4. Jeżeli od wsi do miasta, uzdrowiska lub osiedla przemysłowego można dojechać więcej niż jedną drogą — do ustalenia odległości przyjmuje się drogę krótszą.

§ 4. Zaliczenie poszczególnych miejscowości do stref ekonomicznych na terenie powiatu przeprowadza powołana przez przewodniczącego prezydium powiatowej rady narodowej komisja, składająca się z przewodniczącego, którym z reguły powinien być przewodniczący komisji rolnej powiatowej rady narodowej, oraz członków:

- 1) agronoma powiatowego,
- 2) kierownika referatu administracji drogowej,
- 3) kierownika referatu pomiarów rolnych,
- 4) przedstawiciela Związku „Samopomoc Chłopska“,
- 5) kierownika wydziału podatków wiejskich prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Rolnictwa: *J. Dąb-Kociol*

Prenumerata Dziennika Ustaw R. P. wynosi: z załącznikami — rocznie zł 60.—, półrocznie zł 36.—, bez załączników — rocznie zł 45.—, półrocznie zł 27.—. Prenumeratę Dziennika Ustaw R. P. przyjmuje się na okres co najmniej półroczny (od I.I i od I.VII). Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw P. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a oraz Punkt Sprzedaży w Łodzi, ul. Nowotki 21 (gmach Sądu Hipotecznego). Konto czekowe P. K. O. Warszawa Nr I-1999/416.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw P. R. M. w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedm. 46/48.
Administracja: Warszawa, ul. Bracka 20.